

UN SIMPLU „MULȚUMESC!”

Irina era uimită. Se uita în jur la toți oamenii din tramvai și observa că niciunul nu-i zâmbea, niciunul nu părea să aprobe ceea ce făcuse.

Cu puține minute înainte, ajutase o doamnă în vârstă să urce în tramvai. Bătrâna s-a așezat pe un scaun, iar Irina a rămas lângă tatăl ei. Două stații mai târziu, un domn de vârstă bunicului ei a urcat, iar Irina i-a oferit locul pe care stătea. Toți oamenii din jur au observat gestul, dar niciunul nu i-a zâmbit măcar.

Irina era obișnuită să fie apreciată pentru faptele bune pe care le făcea. Nu așa procedează și părinții voștri? Pentru a-i încuraja pe copii să repete gesturile frumoase, părinții îi laudă, îi încurajează și uneori îi răsplătesc.

La un moment dat, Irina l-a întrebat încet pe tatăl ei:

– Oamenii aceștia, care m-au văzut că am fost drăguță, de ce nu mă felicită?

– Ei, draga mea, așa putea numi lucrul acesta „indiferență”. Multor oameni le este indiferent ce se întâmplă cu cei de lângă ei. Pentru mine este foarte important ca tu să crești dorind să-i ajuți pe alții. Pentru unii, bunătatea nu este la modă. Cei care te văd făcând un bine se simt muștrați pentru că ei nu îl fac și preferă să se prefacă, spunând că nu s-a întâmplat nimic. Așa își liniștesc conștiința. Alții consideră, pur și simplu, că ești slab atunci când ajuți pe cineva sau că nu trebuie să ne pese de necunoscuți.

– Dar nu-i normal, tati! a ripostat Irina.

– Știu, a răspuns tatăl ei. Știu pentru că am învățat din Cuvântul lui Dumnezeu că trebuie să fim de folos semenilor noștri. Ceea ce vreau să-ți spun este altceva: s-ar putea ca, în viață, chiar cei pe care îi ajuți să nu îți mulțumească. S-ar putea ca cei cărora le faci un mare bine să fie indiferenți față de tine și să nu te mai bage în seamă a doua zi. Este posibil să nu recunoască niciodată aportul pe care l-ai avut în viața lor.

Chiar dacă oamenii dau dovadă de nerecunoștință, tu nu trebuie să te descurajezi. Tu să îi ajuți pentru că așa ne-a învățat Dumnezeu, nu pentru o răsplată din partea lor. Vezi că te ignoră, deși ar trebui să-ți mulțumească? Nu-i nimic. Tu ai făcut ce era normal, ei se poartă anormal.

Și mai este o lecție: pentru că vezi cât de dureros este să nu-ți mulțumească cineva pentru care ai făcut un bine, să ții minte ca, la fiecare lucru frumos primit de la cineva, să spui „mulțumesc”. În felul acesta nu-l întristezi pe celălalt, așa cum te întristează alții pe tine, și veți putea rămâne prieteni.

Un simplu „Mulțumesc!” este mai valoros decât multe alte gesturi. Nu că n-ar fi nevoie și de fapte, dar dacă nu poți întoarce imediat binele primit, fă măcar strictul necesar: spune „Mulțumesc!”.

Voi, copii, obișnuiți să spuneți „mulțumesc” celor care vă ajută într-un fel sau altul? Când ați rostit ultima dată acest cuvânt?

Vă încurajez să faceți bine și să-i ajutați pe ceilalți, chiar dacă uneori nu veți fi recompensați. Merită să fim oameni recunoscători pentru orice lucru bun care ni se întâmplă!